

Brouage vormt sinds 1825 samen met Hiers de gemeente Hiers-Brouage. Brouage is gesticht in 1555. Toen lag het aan de Atlantische kust maar sinds de 17e eeuw kwam het landinwaarts te liggen. De baai verzandde en verschillende vroegere eilandjes geraakten verbonden met het vasteland. Tussen 1630 en 1640 liet Richelieu het stadje omwallen in zijn strijd tegen het protestantse La Rochelle. De vesting diende als wapenopslagplaats en kon een garnizoen van 6000 man herbergen. De wallen, die goed bewaard zijn, vormen een vierkant van 400 bij 400 meter. Er zijn zeven bastions met vooruitstekende wachttorentjes. Twee poorten, de Porte Royale en de Porte de Marennes, vormen nog steeds de enige toegangswegen.

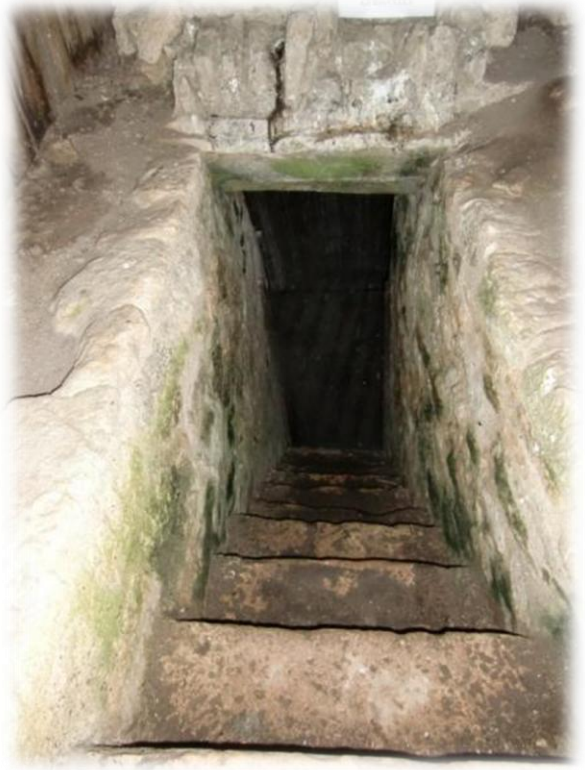

Van op de wallen heeft men een weids uitzicht op de omliggende polders en de eilanden Aix en Oléron.

Ik zet de tent achter de ijskelder uit de 16de eeuw. Het was de hertog van Richelieu die deze ijskelder liet bouwen omdat hij zijn gasten graag sorbets en dessert serveerde. Deze ijskelder kon 22 ton ijs bevatten. De ijskelder is nog te bezichtigen maar afdalen in de kelder is niet meer mogelijk.

Ik kook mijn potje in een van de wachttorens. Daar is het windvrij. Tijdens mijn avondmaal geniet ik van een mooie zonsondergang.

Vrijdag 16 maart 2012

- Van : Brouage 5 m
- Naar : Corme-Royal 40 m
- Afstand : 41 km
- Stijgen : 350 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 10 uur

Het is tamelijk fris als ik opsta en er hangt een dikke hardnekkig mist. Gisteren heb ik van de plaatselijke bevolking te horen gekregen dat het voor de rest van de week gedaan is met temperaturen van 22°C. Ze geven voor de rest van de week koud en mistig weer en mogelijks ook regen.

Dit is het oude voedselmagazijn dat tamelijk goed intact gebleven is. Rond de wallen zijn moerassen, vijvers en kreken waar de oesterteelt welig tiert. Het is eigenlijk bij toeval dat de oestercultuur hier is ontstaan. In 1868 liet de kapitein van een schip op de Gironde een lading bedorven Portugese oesters overboord zetten. Een aantal van deze oesters bleek nog in leven en deze "portugaises" verspreidden zich vanuit de Gironde razendsnel langs de gehele Franse westkust.

Tijdens de Franse Revolutie deed de vesting dienst als gevangenis. In het kerkje hangen de namen van een vijftigtal gevangengezette religieuzen die er de dood vonden, de meesten door malaria.

De ingang naar het fort. Let op het grote gat in de zoldering. Indien de indringers toch de poort hadden kunnen forceren werden ze overgoten met kokende pek.

De mist blijft hardnekkig hangen en ook de temperaturen zijn een stuk minder dan de vorige dagen.

De (momenteel) werkloze baggerboot ligt aangemeerd. Het opgebaggerde slib wordt netjes uitgespreid op de graszode.

L'Arnoult is een zijrivier van de Charente. L'Arnoult heeft een lengte van ongeveer 40 km.

Zoals overal in Frankrijk is het nodig om niet alleen de GR tekens te volgen maar ook af en toe een blik op de GPS te werpen om te zien of je wel de juiste GR volgt. Vele GR paden lopen immers, soms, een stukje samen of kruisen elkaar en als je niet goed oplet volg je al gemakkelijk eens de verkeerde GR.

Ik neem mijn intrek in het enige hotel in Corme-Royal. Ik had eigenlijk gepland om een tiental kilometer eerder te bivakkeren maar omdat ik me niet meer heb kunnen wassen sedert mijn vertrek heb ik voor een hotel gekozen.

Zaterdag 17 maart 2012

- Van : Corme-Royal 40 m
- Naar : Saintes 20 m
- Afstand : 23 km
- Stijgen : 350 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 8 uur

Ik heb een goede nachtrust achter de rug. Ik heb me zowel gisteravond als deze morgen een bad genomen en heb mijn was gedaan en kunnen drogen op de centrale verwarming. Doordat ik gisteren wat langer gestapt heb dan voorzien is het vandaag maar een korte dag. Ik vertrek dan ook wat later en ben zinnens om meer rustpauzes in te lassen. Deze avond kan ik immers terecht in een jeugdherberg maar meestal kun je daar maar na 17.00 uur binnen.

In tegenstelling tot gisteren is er vandaag geen mist maar het is wel zwaar bewolkt en volgens de weersvoorzichten, die ik gisteren op de televisie heb gezien, zou het vandaag kunnen regenen.

Het château de Nieul uit de 14de eeuw werd in 1972 aangekocht door de huidige eigenaars. Bij hun aankoop was het kasteel een ruïne. De nieuwe eigenaars zijn meteen begonnen met het kasteel te restaureren en zijn daar nu nog steeds mee bezig. Ondertussen is het kasteel geklasseerd als historisch monument en kunnen de huidige eigenaars gebruik maken van subsidies. Het kasteel is volledig privé maar is wel, gedeeltelijk, toegankelijk voor het publiek enkel tijdens het groot verlov. Het kasteel heeft van ver het uitzicht van een zeshoekige vorm. Het kasteel beschikt nog over een kerker. Het kasteel wordt bewaakt door een ezel maar die neemt zijn taak zo te zien niet al te ernstig.

Moet me weer klein maken om door een tunneltje onder een spoorweg te gaan.

In Saintes, mijn eindpunt voor deze dag, passeer ik de restanten van het amfitheater dat 2.000 jaar geleden nog door de Romeinen werd opgetrokken.

De kathedraal van Saintes heeft een mooie crypte die toegankelijk is voor het publiek. In de crypte bevindt zich de sarcofaag met het lichaam van de 3de-eeuwse martelaar Eutropius, de eerste bisschop van Saintes.

Saintes werd zowat 2.000 jaar geleden gesticht door de Romeinen. Saintes beschikt over een kalksteenplateau (waar nu de kathedraal en de oude stad gevestigd zijn) van waar men een strategisch zicht had op de Charente.

De arts Joseph Guillotin werd in Saintes geboren in 1738 en hij overleed er ook in 1814. Deze arts heeft bekendheid gekregen omdat hij de uitvinder was van de guillotine. In die tijd werd de doodstraf uitgevoerd op verschillende manieren, afhankelijk van de stand van de ter dood veroordeelde. Op 10 september 1977 werd de guillotine in Frankrijk voor de laatste keer gebruikt bij de terechtstelling van de moordenaar Hamida Djandoubi.

In het centrum van de stad is het juist markt. Ik raak aan de praat met een marktkramer. Deze weet mij te zeggen dat het hier iedere dag markt is behalve de maandag.

In het historische centrum van de stad kun je overblijfselen bezichtigen van de oude stadsmuur, van de aquaduct en van andere oude bouwwerken.

Ook de oude triomfboog (19 na Chr) is in zeer goede staat bewaard gebleven en staat op de rechter oever van de Charente.

Ondanks de zware bewolking is het vandaag toch de ganse dag droog gebleven. Pas na 17.00 uur kan ik terecht in de jeugdherberg. Het is een mooie jeugdherberg met een moderne douche per kamer. Ik laat me inschrijven in de jeugdherberg en heel toevallig kom ik te weten hoe er een grote kans bestaat dat je een vierpersoonskamer voor u alleen kunt bekomen. Tijdens de inschrijving denk ik er aan dat het morgen misschien wel pijpenstelen regent. Ik had sowieso twee regendagen voorzien en bij hevige regen morgenvroeg zou ik nog één dag langer blijven in de jeugdherberg. Ik zeg dit dan ook tegen de bediende die mij aan het inschrijven is. Oh zegt ze, ik had u al als vierde persoon op een kamer gelegd maar morgen is deze kamer al voor vier personen gereserveerd en dan zou jij morgen moeten wisselen van kamer. Ik zal u dan maar meteen op een andere kamer leggen die morgen ook nog vrij is. Zodoende heb ik een slaapkamer van vier personen toegewezen gekregen en heb er de ganse nacht alleen verbleven.

Zondag 18 maart 2012

- Van : Saintes 20 m
- Naar : Saint-Bris-des Bois 45 m
- Afstand : 29 km
- Stijgen : 550 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 9 uur

Als ik 's morgens op sta zie ik dat het nog steeds zwaar bewolkt is maar dat de grond buiten droog is en er zijn geen plassen. Het heeft dus niet geregend. Ik maak me dan ook klaar om te vertrekken. Als de rugzak gemaakt is en wil gaan ontbijten begint het te regenen.

Op deze manier kan je natuurlijk ook een trektocht doen.

Na het ontbijt in de jeugherberg wacht ik nog even af en zie dat het stopt met regenen. Ik vermoed dan ook dat het maar buien zullen zijn en waag het er op en vertrek.

Op een bepaald ogenblik gaat de GR 4 door een golfterrein. Tijdens deze oversteek begint het terug te regenen. Zeven kilometer heb ik het dan toch droog kunnen houden.

